

[Bindslev.]

Intet kunde bedre bekræfte for mig, at det kun er en Begyndelse, end selve Udvalgsbehandlingen. Thi det har vist sig, bl. a. ved det foreliggende Ændringsforslag, at man allerede paa det nuværende Tidspunkt er villig til at udvide Lovforslagets Rammer. Men jeg vil paa det indstændigste og mest indtrængende advare imod, at man allerede paa Forsøgsstadiet udvider Lovens Rammer, og skal derfor meget anbefale ærede Medlemmer at stemme imod dette Ændringsforslag.

De Bemærkninger, jeg i øvrigt kunde have Anledning til at fremsætte om Lovforslaget i den Form, hvori det indstilles til Vedtagelse, vil jeg vente med til tredje Behandling.

Johannes Lou: Ud fra de Betragtninger, som den ærede Ordfører for Udvalget gjorde gældende, skal jeg anbefale at stemme for Flertallets Ændringsforslag.

Ændringsforslaget Nr. 7 har jo ikke Spor at gøre med Lovforslagets Realitet; det er et økonomisk Spørgsmaal, som jeg ikke mener man skal tage Stilling til ved dette Lovforslags Behandling, saa meget mindre som Staten paa saa mange Felter giver store Bidrag til de aandsvages Behandling.

Ændringsforslag Nr. 5 har jo en ivrig Talsmand, det ærede Medlem Hr. Niels Petersen, og en ivrig Modstander, det ærede Medlem Hr. Bindslev, taget Ordet for og imod. Vi, der har villet fremme dette Lovforslag, har ment, at naar der overhovedet kunde rejses en Diskussion om dette Ændringsforslag, som i Realiteten er en social Foranstaltning, kunde vi ikke være Medforslagsstillere til dette Ændringsforslag, saa meget mere som de ulykkelige stillede, som det ærede Medlem Hr. Niels Petersen omtalte, meget let gennem et Overgangsled, de forskellige Asylter, kan blive hjulpet.

Justitsministeren (Rytter): Heller ikke jeg skal komme ind paa almindelige Betragtninger vedrørende dette Lovforslag; det maa vi vente med til tredje Behandling, hvis det dér bliver nødvendigt. Men jeg maa dog have Lov til allerede nu at takke Udvalget for den Stilling, som det i det hele har taget. Jeg antager, at det er gaaet Udvalget paa lignende Maade, som det er gaaet mig: oprindeligt var jeg Modstander af Sagen og vilde ikke have med det at gøre, men efterhaanden som man faar Tilfældene ind paa Livet og man som Justitsminister i mange Tilfælde maa staa og sige:

jeg savner Hjemmel — Tilfælde, hvor vedkommende selv, ja, Tilfælde hvor ikke blot vedkommende selv, men ogsaa Konen er kommet op for at tale med Justitsministeren —, ser man, at det er nødvendigt at gaa over til dette. Jeg takker altsaa Udvalget; jeg har aldrig haft Lejlighed til at arbejde sammen med et Udvalg, der har vist saa stor Interesse og været fuldtalligt i alle Møder.

Hvad angaar Ændringsforslagene, vil jeg fraraade at stemme for Nr. 5 og 7. Ændringsforslaget under Nr. 7 ligger i og for sig udenfor det vigtige i Lovforslaget, men jeg maa alligevel anse det for urigtigt, at Statskassen skal betale. Vi maa holde paa, at den vedkommende selv skal betale, subsidiært, at det kommer an paa de Regler, som er foreskrevet i Lovforslaget.

Det ærede Medlem Hr. Vilhelm Rasmussen vidste nok, hvor mit ømme Sted var, og derfor kom han straks ind paa det og sagde, at det var et Omsvøb, her finder Sted. Men det tror jeg ikke er rigtigt. I mange af de Tilfælde, jeg har haft med at gøre, har vedkommende selv haft Raad til at betale. Jeg tror ikke, det bliver et Omsvøb, og derfor foretrækker jeg Lovforslagets Bestemmelser.

Det af de ærede Medlemmer Hr. Niels Petersen og Hr. Pinstrup stillede Ændringsforslag vil jeg fraraade at stemme for. Jeg forstaar Tendensen. Tendensen er den, det ærede Medlem kom ind paa, at ved en forsøgsvis Lovgivning skulde man netop tage de Tilfælde med, hvor det store, brede Publikum straks kan se Virkning af Loven. Jeg forstaar, det er det, det ærede Medlem lægger Vægten paa. Ikke desto mindre vil jeg fraraade at vedtage Ændringsforslaget, mere fordi jeg har paa Fornemmelsen, at dette er et Lovforslag, man ligesom skal vænne sig til. Man ligesom skal have med de enkelte Tilfælde at gøre, før man egentlig kan billige dette Lovforslag. Jeg antager, at for de fleste af os har det i Begyndelsen været ubehageligt at beskæftige os med det.

Derfor mener jeg, det er rigtigt at begrænse Lovforslaget til de Tilfælde, hvor man kan have den allerstærkeste Kontrol med Afgørelsen af, om vedkommende skal underkastes en saadan Behandling, og denne Kontrol har man kun, naar Lovforslaget vedtages i den Skikkelse, det har. Jeg tror, det ærede Medlem vil opleve, at man netop vil tage de Tilfælde med, han omtalte. Naar man først har vænnet sig til Lovforslaget og set den Nytte, det gør, antager jeg heller ikke, man vil være saa bange for det. Men jeg synes, at vi kun skal forsøge med de Tilfælde, hvor vi har absolut